

mentace se má suspendovanému učiteli dávat. Avšak podle výslovného ustanovení cit. zákonného předpisu smí alimentace činiti nejvýše dvě třetiny ročních příjmů, užívaných v čas suspense. Má tedy suspendovaný učitel právní nárok nejvýše na dvě třetiny služebních příjmů, jež v době, kdy byl suspendován, pobíral. Konkurenční činitel, který přispívá k nákladům na školství, má pak zajisté právo domáhati se toho, aby se suspendovanému učiteli nedostalo příjmů, které by převyšovaly alimentaci podle zákona nejvýše přípustnou.

Jde tedy o to, zdali st-lka jako konkurenční činitel právem může tvrditi, že tento její právní nárok byl nař. rozhodnutím porušen.

Žal. úřad, řídě se názorem nss-u projeveným v nál. Boh. A 6594/27, zrušil disc. nález zšr-y z 30. listopadu 1923 v bodech, ve kterých byla nss-em zjištěna vada řízení a nezákonnost, a uložil současně zšr-ě, aby disc. řízení doplnila a vydala nový nález. Již z toho je patrné, že žal. úřad sám nepokládal disc. řízení za skončené nálezem nss-u. O suspensi učitele B. neobsahuje pak nař. rozhodnutí žádného výroku, k čemuž ostatně žal. úřad neměl podnětu v nálezu tohoto soudu, kterým byla stížnost, pokud se obracela proti suspensi, zamítnuta pro bezdůvodnost. Byl tedy stav právní ten, že disc. řízení vráceno bylo do stadia před vydáním nál. zšr-y, při čemž suspense učitele B. trvala nadále. Je-li tomu tak, pak žal. úřad neprávem nařídil opětou výplatu služebních příjmů učiteli B., neboť podle § 49 zák. č. 86/1875 z. z. čes. náležela mu pouze alimentace po dobu suspense přiznaná. Tím porušilo však nař. rozhodnutí na újmu st-lky zákon.

Č. 12.042.

Živnostenské právo: * Studnařští mistři jsou i za účinnosti zák. č. 49/1927 Sb. oprávněni vyráběti cementové zboží pro potřebu vlastní své živnosti studnařské.

(Nález ze dne 24. září 1935 č. 18.060/35.)

V ě c: Odborové společenstvo výrobců cementového zboží a umělého kamene pro Slezsko v Opavě (adv. Dr. Lev Vlad. Heller z Prahy) proti ministerstvu obchodu o oprávnění mistra studnařského k výrobě cementových předmětů pro potřebu vlastní živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výnosem zem. úřadu v Brně z 1. srpna 1932 bylo na základě § 36 odst. 2 živ. ř. po provedeném řízení rozhodnuto, že Jan N., studnařský mistr v K., překročil meze svého živn. oprávnění k provozování živnosti mistra studnařského, poněvadž vyráběl pro vlastní potřebu své živnosti betonové výrobky, studniční roury, betonové skruže, poklopy a jiné, kteroužto výrobu přiznává zák. č. 49/1927 Sb. pouze stavitelům, zednickým a kamenickým mistrům, nikoli však mistrům studnařským. V rozhodnutí zem. úřadu uvedeno dále, že výroba skruží,

poklopů atd. je při stavbě studní prací přípravnou, nikoliv prací dokončující a že tudíž v daném případě nelze mluvit ani o dokončující práci ve smyslu ustanovení § 37 živ. řádu.

K rekursu Jana N. a zem. odb. společenstva studnařských mistrů v Brně zrušilo min. obch. nař. rozhodnutím rozhodnutí zem. úřadu z těchto důvodů: Podle ustanovení § 5 zák. o stav. živnostech jest studnařský mistr oprávněn řídit a provádět všechny práce potřebné k zřízení studní. Cit. zákon nečiní tedy rozdíl v tom, jakého materiálu se používá při studnařských pracích, zda cihel, přírodního kamene neb umělého kamene a pod., následkem čehož je studnařský mistr oprávněn bez ohledu na materiál provádět veškeré práce potřebné k tomu, aby zřídil studnu. Na tom nemůže ničeho měnit ustanovení § 1 zák. ze 17. března 1927 č. 49 Sb., neboť v něm dává se oprávnění tam vyjmenovaným stavebním živnostníkům, aby provozovali živnost výroby cementového zboží pro potřebu vlastní živnosti, tedy aniž by se jednalo o konkrétní stavbu, kdežto v tomto případě jedná se o zřízení studně, k čemuž bylo třeba zhotoviti shora uvedené zboží. Z toho min. dovozuje, že Jan N. rozsah svého živn. oprávnění nepřekročil.

O stížnosti odborového společenstva výrobců cementového zboží a umělého kamene pro Slezsko v Opavě uvážil nss toto:

Na sporu je otázka právní, mohou-li mistři studnařští za účinnosti zák. č. 49/1927 Sb. samostatně vykonávat práce spojené s výrobou cementového zboží, potřebného pro zřízení studní jimi zřizovaných. Podle § 5 zák. o stav. živnostech č. 193/1893 ř. z. je studnařský mistr oprávněn provádět a řídit veškeré práce potřebné ke zřízení studně. Může tedy samostatně provádět i práce spadající do oboru některé živnosti řemeslné, jsou-li jen práce ty ke zřízení studně potřebné. Z toho plyne, že pro něho neplatí podobné omezení, jaké je obsaženo ve třetích odstavcích §§ 2, 3 a 4 téhož zák. pro stavitele, mistry zednické a mistry tesařské, podle kterých tito jsou povinni ohledně těch prací, které spadají do oprávnění některé řemeslné živnosti, bezvýjimečně k provedení dotyčných prací použití dotčených oprávněných živnostníků. Se stanoviska zák. o stav. živnostech není tedy námitek proti tomu, aby mistr studnařský za účelem provedení studny konal i potřebné k tomu práce, spadající do oboru výroby cementového zboží, prohlášeného zák. č. 49/1927 Sb. za živnost řemeslnou. Otázkou je pouze, zda právě tímto zákonem nebylo oprávnění mistra studnařského, jak je vymezeno §em 5 zák. o stav. živnostech, nějak zúženo v tom směru, že mistr studnařský po účinnosti zák. č. 49/1927 Sb. smí ke zřízení studny z řemeslných prací k tomu potřebných provádět nadále jen ty práce, které nejsou předmětem oprávnění řemeslné živnosti výrobců cementového zboží.

Nss dal na tuto otázku odpověď zápornou.

Zák. č. 49/1927 Sb. ustanovuje sice v § 1, že živnost výroby cementového zboží, pokud není provozována pro potřebu vlastní živnosti staviteli, zednickými a kamenickými mistry a na Slov. i Podk. Rusi také muráry, je živností řemeslnou. Tímto prohlášením za živnost řemeslnou nebyly práce související s výrobou cementového zboží, pokud jich je

zapotřebí ke zřízení studně, vyňaty z oprávnění mistra studnařského, neboť tento, jak svrchu bylo dovedeno, může k provedení studny konati i práce spadající do oboru některé živnosti řemeslné, takže prohlášení některé živnosti za řemeslnou nemůže samo o sobě míti vlivu na rozsah jeho oprávnění. Opak nelze dovésti ani z toho, že zák. č. 49/1927 Sb. v § 1 pouze výrobu cementového zboží, provozovanou staviteli, zednickými i kamenickými mistry a muráry pro potřebu vlastní jejich živnosti, vyjímá ze zmíněné živnosti řemeslné, aniž uvedl, že výjimka ta platí i pro mistry studnařské, neboť ani ze znění, ani z účelu tohoto ustanovení neplyne, že jím bylo nebo mělo býti omezeno dosavadní oprávnění mistrů studnařských. Zákon uznal za potřebné vyloučiti z uvedené řemeslné živnosti výrobu cementového zboží, prováděnou staviteli a zednickými mistry pro potřebu vlastní jejich živnosti, jen z toho důvodu, poněvadž bez výslovného stanovení této výjimky byli by uvedeni živnostníci prohlášením výroby cementového zboží za živnost řemeslnou ztratili vzhledem k ustanovení odst. 3 §§ 2 a 3 dosavadní své oprávnění k samostatnému provádění těchto prací pro účely své živnosti a musili by práce ty zadávati živnostníkům oprávněným k provozování zmíněné řemeslné živnosti. Tuto nevýhodu stavitelů a zednických mistrů vyloučil zákon stanovením svrchu uvedené výjimky. Výjimku tu nebylo však zapotřebí stanoviti i pro živnost studnařskou, ježto, jak uvedeno, rozsah této živnosti vztahuje se i na práce řemeslné ke zřízení studně potřebné, takže pouhým prohlášením výroby cementového zboží za živnost řemeslnou nemohli mistři studnařští nijak ve svém dosavadním oprávnění býti dotčeni. Zákon ovšem vztáhl uvedenou výjimku též na mistry kamenické a muráry. Učinil tak proto, aby sám předem vyloučil veškeré pochybnosti, jež by mohly vzniknouti o tom, zda výroba cementového zboží pro potřebu vlastní jejich živnosti i po vydání zák. č. 49/1927 Sb. spadá do oboru jejich živnosti či nikoliv. Poněvadž u mistrů studnařských, kteří podle výslovného ustanovení zákona jsou oprávněni prováděti veškeré práce potřebné ke zřízení studně, tedy i práce řemeslné, těchto pochybností býti nemůže, neměl zákon vůbec důvodu, aby nějaké zvláštní ustanovení ohledně studnařských mistrů do zák. č. 49/1927 Sb. pojal.

Správnost tohoto názoru potvrzují i materiálie k zák. č. 49/1927 Sb.

V důvodové zprávě výboru pro průmysl, obchod a živnosti, podané k osnově dotčeného zákona (tisk č. 448 ex 1926) se uvádí, že bylo přirozené a logické, že stavitelé, zedníci a kameníci mistři ohradili se proti jakémukoliv zkrácení ve svých živnostech, jež jim zaručují i nadále bez průkazu způsobilosti prováděti výrobu cementového zboží pro vlastní jejich potřebu, a že vzhledem k poměrům ve výrobě cementového zboží na Slov. a Podk. Rusi ponecháno bylo oprávnění ono živnostníkům, kteří provádějí menší zednické práce (murárům). Z toho je patrné, že důvodem pro uvedenou výjimku byla obava, aby stavitelé, zedníci a kameníci mistři, jakož i muráři prohlášením uvedené živnosti za řemeslnou nebyli zkráceni na svém dosavadním oprávnění k provádění prací spojených s výrobou cementového zboží pro vlastní jejich potřebu, a že o studnařských mistrech nečiní se v zákoně zmínka ni-

koliv proto, aby dosavadní jejich oprávnění bylo zúženo, nýbrž proto, poněvadž podle znění zák. (§ 5 zák. o stav. živnostech č. 193/1893 ř. z.) ohledně nich svrchu uvedené obavy nebylo.

Č. 12.043.

Vodní právo: Vodoprávním úřadům nepřísluší rozhodovati ve sporu o užívání soukromé vody mezi majitelem jejím a uživatelem, třebaž užívací právo je zapsáno ve vodní knize a bylo blíže upraveno smírem uzavřeným mezi majitelem a uživatelem vody před vodoprávními úřady.

(Nález ze dne 25. září 1935 č. 18.285/35.)

Prejudikatura: Boh. A 10.368/33, 10.934/33, 10.989/34.

Věc: Otomar K. v S. (adv. Dr. Gustav Burian z Tábora) proti zemskému úřadu v Praze o dobývání ledu na rybníce.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Poukazuje na svoje právo na odběr vody z rybníka zv. »Černý« pro pohon mlýna, stěžoval si st-l, majitel mlýna v S., podáním z 25. ledna 1932 k okr. úřadu v Táboře, že nynější majitel rybníka, prováděje ledování na něm i když hladina je pod normálem, zasahuje ve smyslu § 10 vod. zák. nepřipustným způsobem do vodních práv st-lových proti výslovnému znění dohody mezi majitelem rybníka a st-lem. Navrhl vydati výměr, že vlastníku rybníka nepřísluší právo dobývatí a odváděti led v době, kdy hladina jeho jest pod normálem, že jest povinen zdržeti se podobného zasahování do vodního práva st-lova a zaplatiti mu útraty řízení do 15 dnů pod exekucí.

Dovoláný vodoprávní úřad I. stolice rozhoduje o této stížnosti podle § 75 vod. zák., tuto zamítl jako bezdůvodnou v podstatě z těchto důvodů: Na rozdíl od vod veřejných, pro něž jest míra a způsob obecného užívání vody a dobývání rostlin, bahna, země, písku, šutru, kamení a ledu upraveno v § 15 vod. zák., ve vodách soukromých dobývání písku, rostlin, kamení, bahna, ledu a pod. vodním zákonem řešeno není. Z ustanovení o. z. o. plyne však zřejmě, že vlastník soukromé vody jest oprávněn libovolně disponovati těmito vedlejšími výtěžky svého vodního díla neb oprávnění, pokud toto oprávnění není omezeno právy osob třetích, založených na soukromoprávních titulech. Takový soukromoprávní titul pro právo na ledování st-l netvrdí a správní úřad by ani nebyl oprávněn o něm rozhodovati, nýbrž řádný soud. Rovněž je nesporno, že st-li přísluší právo odběru vody k pohonu mlýna v S. a nadržování vody do výše stanovené normálním znamením z 25. října 1880 a revidované vodoprávním nálezem okr. úřadu v Táboře z 29. srpna 1929. Tímto úředně povoleným a od nepaměti trvajícím odběrem vody pro mlýn v S. jest samozřejmě omezeno právo majitele rybníka »Černý« v tom směru, že nesmí samostatně disponovati s vodou z rybníka, pokud nepřestoupila